

ved den højtærede Finansminister, at jeg kender ham tilstrækkeligt til, at jeg kan sige til ham, at mange Ting er han, men naiv er Finansministeren ikke; han ved særdeles godt, hvem det er, jeg sigter til. Den vedkommende Stormagt har jo ustandselig forhandlet direkte og gennem Gesandter med ham og Flertallet for at opnaa noget, og det viste sig til syvende og sidst ogsaa, at den højtærede Minister godt vidste, hvem det var, for han sagde, at den vedkommende er slet ikke tilfreds. Jeg vil dertil atter sige til den højtærede Minister, at mange Ting er han, men naiv er han ikke. Han ved meget vel, at vedkommende Stormagt og dens Gesandt er særdeles tilfredse. Det er meget muligt, at den kommer til at rase i Morgen over, at den ikke har faaet mere; men det hører nu til en Stormagts Taktik, at ligesom den forlanger mere, end den ønsker, vil den sige, at den har faaet for lidt, naar den har faaet, hvad den ønskede. Saadan gør Stormagter. Den højtærede Finansminister lader, som om han ikke ved, at der er nogen Gummiindustri her i Landet! Nej, naiv er den højtærede Finansminister ikke.

Den højtærede Minister sagde videre, at jeg havde fremstillet nogle Anmærkninger, som jeg oplæste, som urimelige og uforstandige. Nej, jeg sagde udtrykkelig, at det er meget muligt, at disse Anmærkninger er særdeles rimelige og forstandige; men der er ingen som helst af det høje Tings Medlemmer, som aner, hvad disse Bemærkninger betyder; og naar de gaar fra dette høje Ting, er der ingen af dem, der ved, hvad der staar i denne Lov. Det viste sig jo for lidt siden, da det ærede Medlem Hr. H. O. Hansen talte, i hvilken Grad det ikke var til at forstaa for den Læser, der faar dette Papir i Haanden Kl. 7 $\frac{1}{2}$, idet det ærede Medlem Hr. H. O. Hansen troede, hvad der allerede er nævnt af det ærede Medlem Hr. N. P. Jensen, at Ansjoser var regnet til Luksus. Nej, det er de ikke, Ansjoser er virkelig undtaget. Hvad man maa sige om hele den Gruppe, der omhandler Konserves, tilberedte Varer o. s. v., er, at der er en saa fuldkommen Mangel paa Mening deri, at der sjældent er set Mage dertil. Dette skal det ikke lykkes den højtærede Minister at komme bort fra ved at tale om Hummer og Laks, hvorved han mener i visse Vælgeres Øren at kunne fremkalde Indtrykket af et uhyre kostbart, fornemt Velleved, som kun de allerhøjeste og mærkeligste Kredse her i Landet hengiver sig til. Nej, her er Tale om to Ting: om overordentlig sjældne Deli-

katesser og Luksusvarer og om ganske jævne Ting. Der er overhovedet ikke Spor af Sammenhæng i Beskatningen af disse Ting.

Hvis man havde haft nogen Tid til at behandle dette, føler jeg mig overbevist om, at man aldrig i dette høje Ting havde faaet gennemført saa meningsløse Bestemmelser som dem, der her gennemføres, man havde behandlet disse Bestemmelser saaledes, som vi i sin Tid behandlede Tobaksloven, hvor man søgte at tilvejebringe et rimeligt Forhold mellem de forskellige Varer efter den Overbevisning, man nu har om denne Beskatning. Hvis man havde faaet set paa Tingene, vilde man aldrig være gaaet til saadanne Ting, som her fremkommer, og som jeg har nævnt Eksempler paa. Mellem de Ting, der ikke er lagt Told paa, findes ikke blot Ansjoser, men ogsaa Sardinier. Nu er Sardinier mange forskellige Ting, det er dels det, der staar i første Sætning i Paragraffen: Brislinger tilberedte paa en eller anden Maade. Meget af, hvad der kaldes Sardinier, er jo kun den Fisk, der hedder Brisling, og som heller ikke mere maa kaldes Sardin, efter at de franske har lagt Haand paa det Navn, det er norske, svenske og danske Smaafisk, som er tilberedt efter den franske Metode, det er ganske billige Ting. Men Sardinier er tillige en særdeles kostbar Delikatesse; en saadan lille Daase med Sardinier koster op til 3 Kr.; paa den vil der efter dette Forslag komme til at hvile en Skat paa et Par Øre. Et Par Øre vil der komme til at hvile paa en saadan lille Daase til 2—3 Kr., som meget sjældent vil bruges i et almindeligt borgerligt Hjem, jeg taler selvfølgelig her om den fineste Vare. Men paa en Daase kanadisk eller amerikansk henkogt Laks, som, hver Gang den højtærede Minister tager og vender Ordet i Munden, bliver saa fornem og fin, at der overhovedet ingen Ende er paa det, en Daase, der kun vejer $\frac{1}{2}$ kg, og som har kunnet sælges her i Byen for 70 Ø., paa den lægger man en Told af 1 Kr. pr. kg. Altsaa paa en lille Daase, hvis Værdi i lange Tider i Handelen har været 70—80 Ø., kommer en Told paa 50 Ø., medens den fine Sardin, der koster op til 3 à 3,50 Kr., faar en Told paa 2 à 3 Ø. Det er der simpelt hen ikke Spor af Mening i. Lovforslaget er jasket sammen for overhovedet at finde Steder, hvor man kan faa Penge ind uden i Øjeblikket at se, hvor man rammer, og derved kommer man til, at den fine Luksus ingenting betaler, men det, der er en Smule Glæde